

домове разсипани, цѣли родове затрити, цѣли села опустошени; грабежъ, плячка, общъ обиръ, всичко отнасяно отъ башибозуци и черкези съ върволица кола, прѣтоварени съ разни земни произведения, съ цѣли български покъщнини и дрѣхи, съ безброй женски нанизи, чопрази и накити, съ безброй сжщо черковни одежди и утвари; цѣли тѣй сжщо български стада отъ разновиденъ, едъръ и дребенъ добитѣкъ, откарвани отъ сжщитѣ като своя стока; безпощадни, отъ друга страна, изнасилвания, плѣнения, отвеждания при отчаяни писъци и ридания; затвори съ заразенъ въздухъ, натѣпквани съ по стотини затворници; неимовѣрни изтезания въ тия затвори; па-

ства? Азъ, който прочетохъ притурката слѣдъ смъртъта му, съмъ увѣренъ, че не ще оставите ни едно срѣдство, за да можете пакъ да го възкрѣсите, най-паче въ сегашнитѣ обстоятелства, когато е толкова полезенъ за народа.... Вамъ Ви е тежко наистина, но симпатията, която сте спечелили у всѣкиго българина, е доста да ви утѣши и насърдчи на новъ подвигъ. Куражъ, прочее, и дерзайте!“

„Жално ни е — пишеше, 29 януария 1876 г. между много други и обѣснениятъ полѣтъ отъ турцитѣ Стефанъ Ив. Пешовъ изъ Севлиево, по-стариятъ братъ на бившия министъръ г. П. Пешовъ, — жално ни е като нѣма вече вашиятъ листъ, който бѣше царѣтъ на българскитѣ вѣстници. Новината за спирането му доде да ни потопа въ дълбока скѣрбъ и да отнеме балсама, който подслаждаше ганграниялитѣ ни рани. Но, както и да е, а ние идемъ да ви благодаримъ за услугитѣ, които сте сторили на отечеството, и да ви помолимъ да не се отчайвате, но да молите императорското правителство да ви позволи да издавате поне другъ вѣстникъ. Здравѣйте!“

Слѣдъ много припканици, просби, ходатайства, прѣпоръжки мъртвиятъ в. „Вѣкъ“ възкрѣсна отново съ едно едва забѣлжано прилагателно „XIX“. По тоя случай единъ кореспондентъ отъ Пловдивъ пише отъ 17/29 февруария 1876 г. „Колкото се насѣрбихме за нечаканото спиране на „Вѣкъ“, толкова повече се зарадвахме, когато се научихме, че съ неуморимото си залѣгане тамъ дѣто трѣба въ три недѣли вие сте сполучили изново да запалите това свѣтило на българския небосклонъ... Два броя отъ „XIX-й Вѣкъ“ ни даватъ доказателство, че никакви спѣнки, никакви прѣчки не сж въ сѣстояние да измѣнятъ програмата ви, да измѣнятъ идеитѣ ви, да се отклоните отъ пѣтя, който държите....“

А отъ София, 14 февруария 1876. Нешо Ив. Грозевъ пишеше слѣдното: „Радостъта, която почувствувахъ всички-тъ граждани при